

SERIÁL K VÝSTAVĚ VE VĚŽI: Z ČEHO JE SVĚT JANA KŘENA IV

Na obrazech pana Křena se opakuje jeden motiv. Muž a žena leží spolu v poli pod stromem, barva jsou už letně horké, o kus dál stojí traktor. A pan Křen k tomu říká: "To jsem s tím traktorem dělal, tak jsem chtěl vystihnout tu náladu. Vedro, jak jsou utahaný." A jinde: "To jsem dělal vedoucího v bramborárně, akorát začínal bigbít," nebo: "To jsem dělal ve fabrice. Jmenuje se to Jízda na mašině a chtěl jsem ukázat, že žena k těm mašinám nepatří." Tyhle obrazy "ze života" se na půdě mísí s kusy nazvanými Člověk v roce 2500, Poznej sám sebe, Janáčkovo kvarteto, Český Diogenes nebo Příroda – princip. Jednotlivé kategorie svých děl pan Křen přesně rozlišuje. Těm obyčejným říká siláž. A podle toho s nimi i zachází. Těm, které už obsahují víc myšlenky, říká senáž. To je lepší siláž. A promyšlená, konceptuální díla, důstojná i svými rozměry, to je fetování. Vrchol myšlenkové rozkoše. **Napsal Tomáš Feřtek pro časopis Reflex č.22, vyšlo 28.5. 1998** (pokračování zítra)

VERONIKA S ČESKÝM LVEM – DOKONČENÍ ROZHOVORU

Funguje Český lev, kterého jste dostala za herecký výkon ve filmu Zapomenuté světlo, aspoň trochu jako Oscar v Americe, že se na něj lepší nabídky? Jednou jsem četla v Mladým světě velice otevřené rozhovor s Martinem Dejdařem, a tam říkal: "Dostal jsem Českého lva, natočil jsem tři hlavní role a myslel jsem, že to je start. V Čechách je to konec." Tak já jsem dostala Českého lva, narodilo se mi třetí dítě a vůbec, moje celoživotní orientace je, že vůbec na nic nečekám, vůbec o ničem nesním a vždycky, když mi něco spadne do klína, tak jsem mile překvapená, takže můj život ani před lvem ani po lvu není jiné, protože pracovní příležitosti přicházejí předtím i potom. Beru to jenom jako, že to je fajn, ale vůbec nic to neznamená. **A spadlo vám něco do klína?** Díky Českému lvu nic. Já jsem na dva roky dopředu zablokovaná, co se týče práce. Mám mnoho divadelních nabídek, filmových nabídek, ale to bylo i před tím, takže nemám pocit nějaké změny. Spíš to je takový uznání. Je příjemný, když dostanete nějakou pochvalu. **Co teď natáčíte?** Za čtrnáct dní mám začít točit nový český film *Eliška má ráda divočinu* (scénář a režie Otakáro Schmidt, pozn. red.) a pak toho mám hrozně moc v divadle, a tak spíš zvažuju problém, že bych nechtěla být tak pracovně zavázaná. Nevím, jestli splním všechno, co jsem slíbila, protože se chci taky věnovat svým dětem. **V "Elišce" budete hrát zase s Bolkem Polívkou.** No, my se tam moc nepotkáme, protože nehrajeme partnery. **Jak se Vám pracovalo na Zapomenutém světle?** Skvěle. To je určitě můj nejlepší film, jak lidsky, tak pracovně. Myslím si, že tak by se měly filmy točit. Prostě by se měl najmout štáb a lidé by měli toho půl roku tam spolu prožít, a ne, že mezi tím odjíždějí domů a hrajou po divadlech, protože to je potom takový rozptýlený. A na Zapomenutém světle jsem poprvé zažila, že nám opravdu režisér Michálek zakázal jet domů. A bylo to skvělé a myslím si, že na tom filmu je to právě poznat. Najednou je tam i něco jiného, že jsme tím opravdu žili. **Zapomenuté světlo bylo hodně o lidech.** Bylo to o osamění a Eliška je... Když se ptáte na Českého lva, tak já jsem trochu zvažovala, jestli mám vzít "Elišku", protože to je, jak sám Otakáro Schmidt napsal, "hrabalovsko-felliniovskej film", takže to je takový hodně ujetý, a člověk si říká: "Mám já tu roli vzít? Ujetej film? Ujetou roli?" a pak si říkám: "No nejstrašnější je žít s pocitem, že mám něco ve vitrině." To radši toho lva vyhodím do popelnice a prostě udělám nějaké průšvih. Myslím si, že to je životaschopnější, než si říct, že teď už mám Českého lva, a už prostě nebudu plivat po holubech. **Já myslím, že je to právě ono, ty kontrasty, že ta další role musí být úplně jiná.** No, tak to se asi podaří. Ale myslím, že to není o tom, aby se člověk ukázal. Mě se někdo ptal, jestli mám trému, a to já ji dneska mám, protože to je něco, co neznám (včerejší vystoupení na nádvoří, pozn. red.), ale třeba, když máme před divadlem premiéru, tak trému nemám, protože říkám, že nehraju na známky a nehraju na to, aby mi dal někdo potom jedničku, nebo dvojku nebo jedna minus nebo pětku, ale že to prostě dělám, protože mě to baví. A ne, že se budu bát toho, jestli se to bude někomu líbit a jestli budu úspěšná a porostu umělecky nebo neporostu. Myslím si, že v tom už je takovej projev nesvobody, když člověk začne být závislý na mínění těch druhých. Buď to dělá, protože ho to baví, anebo proto, že chce všem něco dokázat. A já to dělám, protože mě to baví. **Já bych byl strašně rád, kdyby všichni byli trochu jako vy a mockrát děkuju za povídání.**

Skřítek

Úterý 4.8.98

housličkovy

Z P R A V O D A J

ŽALMAN & SPOL PŘIVEZL VERONIKU

Včerejší večer by bylo možné podávat v instantním balení s nápisem Telč Classic. Žalman překvapivě vsadil především na svoje staré hitovky a někteří z mladších návštěvníků byli překvapeni, kolik známých písniček je od Něho. Přišla všech vandráků múza, každý ráno se zouvaly boty, lovci stříleli do splašených koní a jednou z mála novějších písní byla ta s indiánským refrémem heyaheyaheya heyaheyaheya hey. Od loňska Žalmanův spol zvedl laťku a přidal víc života. Největší obavy z vystoupení Veroniky Žilkové měla ona sama, ale určitě odjížděla spokojená, protože se jí dostalo nečekaného uznání. Recitovala z ochozu, z balkónu i z pódia, doprovázela se na flétnu a výborně přednesla i dialogické party (z každé strany sloupu jeden hlas). Byla krásně přirozená a když se jí Medvěd pokusil vypískat, díky mikroportu ho přepískla. Žalman přidával snad šestkrát a skončil přesně v deset. Tak to má být. Co třeba pozvat Žalmana s Veronikou v zimě? Skřítek

Jindřiška Petráková a Veronika Žilková. Dvě blondýnky včerejšího velmi příjemného večera. Zpěvačka, herečka a Žalman a spol. předvedli, co kdysi uměl renesanční člověk.

ROZHOVOR: EVA HENYCHOVÁ NENÍ SUCHÁ

Eva přišla do redakce v mokrých šatech, které si namočila, aby jí nebylo horko. Na židli po ní zůstala malá loužička. Tolik k titulu. Snad ještě, že Evu pro nás kdysi objevil Jirka Zip Suchý.

Co je nového na konzervatoři? Tak konečně nastupuju do posledního ročníku, takže někdy v květnu proběhne absolventský koncert, na který se budu celý rok připravovat, a hrozně moc se těším, až to budu mít za sebou. **A co bude potom? Budeš profesionální folkařka?** No, když si mě budou pořadatelé zvat, a když to půjde tak, jak to jde teď, tak doufám, že jo. **S kým hraješ? Já jsem někde na nějakém programu viděl, že si hrála se Žalmanem, nebo s někým takovým, je to možný?** No, já nehraju s ním jako v kapele, ale často jsem během loňského a předloňského roku s ním jezdila jako předskokan. Teď už ne, teď už jako jsme to pojali tak, že už jsem velká, a že už můžu sama. **A s Nohavicou jsi nic neměla?** S ním jsem nic neměla, jenom jsem s ním asi dvakrát nebo třikrát hrála jako předskokanka na jeho koncertě. **A jak se Ti včera hrálo v Telči na náměstí mezi pivními stánky?** No, to bylo takové romantické mezi pivními stánky, ale naštěstí to publikum v Telči je tak úžasné, že to bylo hezký. Lidé seděli, poslouchali, byli na mě hrozně hodný, takže jsem tak nějak mohla zapomenout na to okolo a soustředit se na hraní. **Ale lepší to je u rybníka pod tím stromem, že jo?** Mně se zdá, že jo. Ono to nevyšlo víš kvůli čemu? My jsme to původně naštelovali k rybníku a už to bylo všechno připravený a už měli přicházet lidi a najednou vybuchli pojistky v Lidušce, od který neměl nikdo klíče. Pak se klíče našly a nenašly se hlavní jističe nebo co, tak se to muselo celý přesunout na náměstí. Lidé museli čekat ještě asi půl hodiny, tak jsem se bála, že utečou, ale neutekli.

Za rozhovor děkuje Skřítek

SEZNAMTE SE V TELČI!

Na akcích jako jsou Prázdniny v Telči dochází čas od času (asi tak každých 7 minut) k nějakému tomu seznámení, přičemž mnohá končí v oddávací místnosti telčského zámku. A tak je tomu již 16 let, takže šestnáctileté ratolesti někdejších návštěvníků už pomalu počínají třetí generaci. Když v Právu vyšel 22.7. článek o těchto dějích, nečekali jsme, kolik Vás přijede jen kvůli seznámení. V některých dnech se dokonce můžete seznámit každé 4 minuty a to mnohdy aniž byste chtěli. Pan Antonín H. se ovšem seznámit chce, a proto napsal na adresu Tit. Seznamka, Městský úřad, Telč: "Vážení, ve včerejším Právu jsem četl, že jest ve Vašem úřadě Seznamka. Jako vdovec stáří 79 bych velmi rád uvítal Vaši seznamku za účelem seznámení pouze s vdovou, která by se event. přestěhovala do Znojma. Obývám kuchyň, pokoj, koupelnu a WC. Nemíním Znojmo opustit. Těž říj. kat. vyznání. Prosím o Vaši laskavou zprávu, neb měsíční nájem od 1.července mi byl zvýšen o 76 Kč. S pozdravem Antonín H....." Škoda. Kdyby pan Antonín Znojmo opustil a přijel do Telče, mohl by za 14 minut mít dvě vdovy a hůra domů. Seznamujte se. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm! Skřítek

ZE STROMU VZKAZOVNÍKU

- Pane Bože, jestli jseš, tak pomoz mé babičce. Já nechci, aby umřela, protože ji moc miluju a chci, aby tady byla s náma. Děkuji Ti.
- Jako když mury tloučou na sklo, jsi bezmocný, ač smrtelně nemocný, pociťuješ vzdor, prožiješ však peklo, našel si tě totiž mor. P.S. Posralo se nám auto R5. Help me!
- Spadla Ti do vlasů vločka sněhu, chvíli se drží, drží, a pak mizí, myslím na Tvou něhu, která je Ti tak cizí, Tvé vlasy vlnou jako oči mé, kdybych Tě moh' mít aspoň jednou, nebo víc co, raděj ne!

**NETÁBOŘTE, PROSÍM, JINDE
NEŽ
NA OFICIÁLNÍM TÁBOŘIŠTI!!!**

Ministr kultury Pavel Dostál kráčí náměstím Telče na nedělní koncert Druhé trávy.

VELKÝ INFORMÁTOR

- Dvě pořadatelky řeší problém. **První:** Dobře, ale Medvěd říkal... **Druhá:** Prosím Tě, kde žiješ?
- Dnes dvanáctiletý Vojta je letos postrachem "čtyřky" na intru, protože nejen chrápe, ale i kope, usíná na nevhodných místech a je nepřenositelný. Nevyspalí pořadatelé přemýšlejí, zda neobnoví svou oblíbenou zábavu zvanou VYVYVO, čili VÝtvárné VYlepšení VOJty. To se vezmou fixky /letos máme foukací, heč/ a spící malý Medvěd se pokreslí /pofouká/. Dnes ráno měl Vojta na obličejí vzkaz „Ve 12 v čajovně“, kde proběhla část oslavy. Aby bylo jisté, že Vojta ráno koukne do zrcadla, měl na jablku napsáno, aby se tam kouknul.
- Kubiček a Jaroušek včera dělali všechno proto, aby se dostali do Zpravodaje. Tak tady jsou.
- **Jáchym Jasoň:** Normálně, můj tatka šel do čajovny a řekl, že chce Jasoňův bonbón a oni mu ho dali!
- **Ív pracuje v Centropenu:** Celý den stojím a chytám fixičky a to je barev, děcka! Tolik barev jsem v životě neviděla!
- **Medvěd:** Bylo by hezký rozdávat před koncertem jetel, jako trojlístky. Symboly Irska.
- **Jirka:** To je pakárna, hledat to mezi těma čtyřlístky. Váš V.I.

NOCTURNO: BONSAI

**Po koncertě pod Liduškou,
na terase nebo na náměstí!**

CESTA JANA HRUBÉHO

Jan Hrubý na to přišel. Udělal dceru svou manažerkou, a proto se mu daří. Od té doby, co si na motorce „vylepšil“ hlavu, pánev, zuby a ruce (dva prsty na leváče dodnes nedá, jak patří) ho větší katastrofa nepotkala a snad už nepotká. Je jedním z nejlepších houslistů, a možná tím úplně nejosobitějším. Cesta: Po krátkém hraní v kapele Reciprocity ho Vladimír Mišík pozval do Etc., které bylo hvězdou bigbitu z největších. Spolupracoval i s Mertou a jeho Čundergroundem, ve kterém třeba zbarokizovali Let It Be od Beatles. Sklon k baroku Hrubému zůstal – mnohé své irsky znějící věci považuje spíše za barokní (*Sally Gardens*, *Hornpipe On the Orb River*). Po hitech, jakými byli a jsou *Strihali dohola malého chlapče* nebo *Variace na renesanční téma období Etc.* nabralo jiné obrátky (smrt kytaristy Jirky Jelínka) a v kapele zůstali jen Mišík a Hrubý, kteří hledali až našli nové členy (Jirka Veselý a Vašek Veselý). Bolševik ovšem udělal Etc. konec, a tak po krátkém intermezzu v Bluesbandu zakotvil Jan Hrubý vedle Michala Prokopa ve skupině Framus 5. Tam hrál na mooga i Honza Kolář (budoucí Kukulín) a Hrubý se na deskách kapely podílel i autorsky (*Hospoda na věčnosti*, *Bitva o Karlův most*). Než to začalo definitivně skřípat hrál ještě v Etc., krátce v Dobré úrodě s Mertou a Jirkou Veselým. V roce 1991 přišel zlom v podobě skupiny Marango se zpěvákem Peterem Mustillem, která cestovala po Čechách a hrála za pivo. S nimi si Hrubý nejen zahrál, ale i odjel do Walesu, kde je od té doby pravidelným hostem. V té době už Honza kamarádil s Rudou Hálkem, který hraje v Kukulínovi na harmoniku (na které má dudácký rejstřík a společně s houslemi se dají dudy docela dobře našvindlovat). Deska *Cesta na severozápad* vznikla dost nečekaně a dnes je málem nesehnatelnou raritou (uvažuje se o reedici). Název sdružení Kukulín (Hrubý – Kolář – Hálek) vznikl na druhé desce, o které dodnes nikdo neví, jestli se jmenuje *Taste Of Guinness* nebo *Arthur's Stone* (1992). Na ní a následujících hostoval Peter Mustill, na poslední zpívá Michal Prokop texty Petra Skoumala. Tedy desky *Burning Rose*

a *Černý ovce*, předtím intermezzo v podobě CD *Balady II*. Hrubého hlavní inspirací asi už zůstane Tolkienův Pán prstenů, kterého četl šestkrát, a ještě si ho neujasně tak jako Hobita (muziku k Hobitovi dělal pro Divadlo Minor, usilovně se ji snažíme vypátrat). Snem Jana Hrubého je natočit suitu Pán prstenů, která by se ovšem na jedno CD nevešla, ale na dvě nebo tři snad ano. Ale pozor. Označení celtic music se Janu Hrubému moc nezdá a o současné keltské vlně říká, že ji musíme nějak přežít. Jelikož není Ir, nehraje irskou hudbu, ale svoji. Ovšem keltskou kapku krve uznává, protože „kdyby jí nebylo, bylo by to jako kdyby nebylo pivo“. Nejraději by prý slyšel říkat dudácká muzika: „Jaká je to muzika? Jako když čtu Tolkiena a zavrtám se do toho děje – tak takovou píšu muziku. Byl Bilbo nebo Tolkien Kelt? Nebyl.“ **Podle rozhovoru Jiřího M. Brabce Skřítek**

KELTSKÁ VLNA: ASONANCE

Asonance je jednou z mnoha keltských kapel u nás a to jednou z těch méně experimentálních. Zato je jich největší banda: jedenáct! Mají Klub přátel Asonance, který vydává bulletin, ve kterém se mmj. dočtete, co je to třeba tin whistle a jejich CD křtila irská velvyslankyně. Muziku studovali v Irsku, ale čerpají i ze Skotska. Jejich předností (pro některé však zápor) jsou české texty (odpůrci nazývané „hranaté kolečko“). Jisté je, že aspoň každý ví, o čem to je a pes je zakopán jen v tom, že anglicky to přece jenom zní líp. Někteří spatřují ve špatných rymech a škobrtlivosti textů záměr a styl skupiny. Asonance vydala čtyři CD a její členové jsou hodně titulováni, přesto však hraví a věčně mladí. Asonance: Jan Lastovička (texty, flétny, uilleann pipes!!!), Hanka Horká (zpěv), Bohouš Sýkora (buzuki, kytara), Petr Vacek (zpěv), Blanka Laštovičková (bodhrán, zpěv), Denisa Vondráčková (kytara, buzuki, zpěv), Marta Nollová (tin whistle, low whistle a jiné flétny), Jan Ráb (housle zvané fiddle), Luboš Pick (baskytara, vtíp), Mirko Rokyta (synťák, akordeon, harfa, concertina) a další vokálové (Roman Slaboch, Milan Štěrba). Dnes ovšem uslyšíme, jak to vypadá, bez hlavní ženské tahounky Hanky, která očekává radostnou událost. Největším tahákem Asonance jsou irské loketní dudy uilleann pipes, na které hraje i Davy Spillane. Honza je pořídil za 170 000 Kč a umí jejich rozborku i sborku (aniž by mu něco zbylo). Mým hitem jsou jednoznačně *Dva havrani*. **Podle F&C Skřítek**